

אוצרות קאמארנא

יו"ל ע"י מכון 'אוצרות קאמארנא' שע"י מרכז מוסדות קאמארנא • בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א • בית שמש

פנינים על סדר הפרשה
מתוך אוצר ספרי רכותינו

אבני אוצר

ויאמר אבימלך הנה ארצי לפנך כטוב בעיניך שב (ב, מז).

רצה לומר, שמעתי מאמו"ר מובהק איש אלהים קדוש יאמר לו מו"ה יצחק אייזיק יהודה יחיאל זלה"ה, שבעיר בראד היה בית הכנסת אחד שלא היה פסיק פיהם של אנשי בית הכנסת מגירסא אפילו רגע לא נפסק מלמוד תורה הקדושה, וכך עשו ביניהם, כשהו לומד חבירו מותר לו לישן וכן כולם, ובבית הכנסת הזה היה השכינה הקדושה שרויה שם, וזאת לא ידע אלא רבינו מרן הבעל שם טוב זלה"ה, לזה היה שולח להם בכל שנה ושנה ארום זהב אחד על תיקון לבית הכנסת הזה. לימים באו כמה רשעים חצופים עזי פנים שבעיר ובטלוהו וישלחו החברייא קדישא ממקום הזה, ואז אמר מרן הבעל שם טוב זלה"ה שהשכינה הקדושה מקוננת שאין לה מקום לשרות שם, ותיכף ומיד יצא כרוח מאת הקדוש ברוך הוא בזה הלשון, אל תדאג חס וחלילה כי יש לי בן יחיד בעולם העשיה הזה, הנקרא בפי כל רבי איצקיל דראהביטשער, שם תשרה כל ימי חייו, כל זה שמע אבי אדוני מורי ורבי זלה"ה מתלמידי בעל שם טוב זלה"ה ששמעו מרבים.

נמצא שזאת מרמז גם כן בפסוק הזה, וזהו 'ויאמר אבימלך' הקדוש ברוך הוא אבי מלך, לאברהם שהיה אז בבחינת בן יחיד להקדוש ברוך הוא כנודע, 'הנה ארצי' השכינה הקדושה 'לפנך' שבך תשרה השכינה הקדושה כל ימי חיך, וקודם פטירתך 'בטוב בעיניך' שאתה יודע שהוא צדיק גמור, אז 'שב' בצדיק הזה גם כן שהיה אחריו, וזהו יצחק בנו שכתוב בו (לעיל יח, י) 'שוב אשוב אלך כעת חיה ולשרה בן' חוה 'שב', והבן.

(בן בית)

ויאמר אבימלך הנה ארצי לפנך כטוב בעיניך שב (ב, מז).

רצה לומר, 'ויאמר אבימלך' מלך צלכי המלכים הקב"ה לכל בר ישראל לבד, 'הנה ארצי לפנך בטוב', שאמרו חז"ל (מס' חגיגה דף יב ע"א) אין טוב אלא צדיק, היינו שיש בך הבחירה לאיזה צדיק שרוצה אתה לנטות ולקשר בו הוא כפי רצונך, רק זאת אבקש ממך, 'בטוב בעיניך' בצדיק הזה שהוא טוב לפנך שם 'שב', כי שם 'מצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך' (דברים ד, כט).

(בן בית)

ויאמר אל תשלח ירך אל הנער וגו' וירש זרעך את שער איביו (כב, יב-י).

שמעתי מאבי מו"ר הקדוש (רבי משה מסאמבור) שאמר בשביל אחיו הוא דודי הצדיק הקדוש מו"ה צבי (מזידיטשוב) שספר לו שאמר לו אביו (הרה"ק רבי יצחק אייזיק מכפר סאפרין) ב"מ, שקיבל איש מפי איש כי אברהם לא היה רוצה ליקח את יצחק מעקדה, עד שהיה הקב"ה מבטיח לו שיהיה יוצא ממנו רש"י לבנד, ואמר אבי נב"מ לדודי הצדיק נב"מ, אפשר בא הרמז על זה מה שאמר הקב"ה וברך לאברהם 'ירש זרעך את שער אויביו', וירש הוא אותיות ורש"י, והוטב בעיניו.

(עטרת זקנים פר' תולדות)

אוצר החיים

אוצרות הזמנים במשנת רבוה"ק
מבוארים בשפה השווה לכל נפש

בהם בזה יצאל מכל טעות של הדור הרע ויזכה לבחינות עתיק יומין יתיב על כורסייא וכופה להנהו אלקי"ם להמתיקן שלא יתאחו בהן אלהים אחרים חלילה.

וכל זה לא יושג אלא על ידי אין וביטול ממש באהבת ישראל עד שלא יראה שום דבר רע בחבירו, וכל מה שלא ראה עיניו בחבירו לא יאמין לשום דבר גנות, כי הרבה שקרים וכזבנות יש בעולם אפילו אצל הכשרים בדעתם ומכ"ש הצבועין.

ולכן השמר בני השמר להיות לך לב נכנע נשבר ולא תראה רק טוב על ישראל ותלך בארחת דזרעא

דישראל אחידין ולא לבחור לך דרכים משונים אל תקרא הליכות אלא הלכות על פי התורה אשר יורוך, כשיהיה לך אחר קבלת שפע ואור עליון בתפילין וציצית וק"ש ותפלה לב נשבר לשברים רבים אז תינצל מאלהים אחרים קליפות נגה הנכללין בעת הזיווג והיחוד, ועוד אף שתהיה בקטנות היותר גדול ומר לא תניח תפלתך לומר כל מלה ומלה בנחת ולמוד תורה כי ארשת שפתים ארשו ארש ברזל להתפוצץ הררי עד ולהמתיק כל הדינים והדיבורים בוקעין ועולין בלבד בלב אמת כפי

הבחינה שאתה עומד, 'ובקשתם משם' משם' דייקא כנודע ממרן הרי"ב ש טוב.

וגם בענין הדר בח"ל דומה מחמת לבבו הנדכה דומה לו שאין לו וכו' ובאמת יש לו אלוה אמת, אבל הדר בארץ ואינו הולך מדרגא לדרגא דומה שיש לו וכו' ובאמת אין לו כי אין אני והוא וכו' כלל של עבודה תמה שיזכה לאין ממש ובעת התפלה מבטל עצמו אין ממש אחר סבול חרופים וגדופים שקרים וסובל אני יזכה להיות מעיילי ונפקי בלא בר והאש המזבח תוקד בו.

וזהו 'הוא' האי עתיקא 'ישב פתח האהל' שישב ומכניע את דיני הכסא שמתפשטין עד היסוד דזו"ג הנקראין 'פתח האהל', 'והוא ישב' וכופה אותן שלא יתאחו הערלה והקליפות באור היחוד ועבודה, וכל זה ממשיך האי 'הוא' עתיק יומין נקרא הוא כמבואר באידרא זוטא. 'כחם היום' ה"פ יום מספר מנצפך כשהם מתחממין עצמן לשלהבת עבודה אזי 'הוא ישב' לבטל מהן כל רע. ועל זאת הכוונה יושב הסנדק על תרין כסאות כסא של אליהו לאכפייא שפחה תחת גבירתה וכסא של סנדק אכפייא כל אלהים שלא יתאחו העבד הארוך נחש דבא על חוה והבן סודות אלו.

רביה"ק מרמז בתיבות 'והוא יושב פתח האהל' שכאשר עוסקים ביחודים ובכוונות עליונות צריך להשגיח ולהזהר שלא יהא לו שום ישות והתנשאות, אלא יחשוב כאילו יושב בפתח האהל ואינו ראוה כלום.

וזה לשון קדשו בספר היכל הברכה: ובעת הזיווג והיחוד לשיר לשורר ולזמר ולברך מאה ברכות ולהלל לקונו ולהתפלל בהתפשטות הגשמיות אש להבת שלהבת יה העולה מאליה כל אלו החמימות הם על ידי שמות אלקי"ם אלו והוא למטה כטעם אלמלא יצר הרע לא הוה חדוותא דשמעתא.

כי העיקר עבודה אהבה יראה דביקות להנות מנועם זיו מתיקות אור א"ס עד כלות נפשו ויהי טועם באור התורה והמצוות ממש טעם עוה"ב ונועם זיו הדרו עד שמרוב האור והשמחה והדביקות יתבטל ממנו כל מדות רעות שבעולם. אבל יש אש זרה מתלקחת מהרע שבגנה ובה אחר התפילה אם היה אשו לו זכין יתפוס אליו כעס גאוה והשתררות על הבריות כי סובר שאין כמותו בעולם נגע צרעת טמא טמא יקרא יתאסף אליו עזי פנים כמותו.

ולכן עיקר עבודת אדם הנכנס לעבודות הקודש לזכך עצמו עד שיהיה הרע בטל בעיניו ממש והוא שפל בעיניו ונבזה מכל בריה קלה, ולזה נכנס בשלום ויוצא בשלום בהנעה עד עפר לא יקוה לשום דבר, ואזי גורם ועתיק יומין יתיב על האי כורסייא לאכפייא להון ואז עאלו אלו אלקי"ם קדושים בנקודת ציון נקודות יהדות והם עצמן סוד ה"ג מנצפ"ך ואלו הם גורמים חימום צח וקדוש בעת היחוד הנורא שלהבת עולה מאליה, טעמו וראו כי טוב, אבל אם יש חטא ועון אזי בעת שאנו מייחדין היחוד הנורא עולין ונכללין אלהים אחרים ג"כ בפנימיות ובשקר דקה מן הדקה, לא יובן אלא בבדיקה הרבה ובחברה נסיונות.

נמצא שבעת הזיווג והיחוד היה שם כללות אלהים אחרים אלא שזה שוטה אינו מרגיש וסובר שאין כמותו ונתפס ברשת כעס וגאוה והשתררות להיות רב רבי רבן וסובר בטפשות כי כל העולם כלו כדאי לו וכל העולם כלו הם טפשים והוא יש לו השגה מיוחדת ודרכים משונים, כל זה גרם שבעת יחודו עאלו אלהים אחרים.

ואין תקנה לזה עד שיזכה לבחינות ביטול ואין כעפרא ויסבול חרופים וגדופים מרים וקשים וישמח

עשרה ראשונים [א]

צריך להיות מעשרה ראשונים לבית הכנסת, מאותן המתפללים על כל פנים כל מלה ומלה בפה בלבד, אבל המדברים סרה בבית הכנסת, אינם בכלל זה.

(שולחן הטהור סי' מ"ח ס"ג)

מעלת עשרה ראשונים

גילו לנו חז"ל שענין גדול יש לבוא לבית הכנסת מבעוד מועד, ולהיות נמנה מעשרה ראשונים, כמובא בגמרא (מס' ברכות דף מז ע"ב) 'לעולם ישכים אדם לבית הכנסת כדי שיזכה וימנה עם עשרה ראשונים, שאפילו מאה באים אחריו נותנין לו שכר כולם', ובמהרש"א הפליא בחילוק העשרה ראשונים האחרים וכתב בחידושי אגדות (ברכות שם) 'דכל בי עשרה שכינתא שריא והם עשרה ראשונים שהביאו השכינה לבית הכנסת', והבאים אח"כ אינן עושים כלום בזה רק מה שמתפללים עם העשרה שהביאו השכינה לשם', עכ"ל.

גם בזוה"ק (פר' פקודי דף רנ ע"א, ופר' נשא דף קכו ע"א ועוד) הפליגו הרבה במעלת האנשים הנמנים בין עשרה הראשונים בבית הכנסת, בדזה מתקדשים בקדושה עליונה, ועושים תיקון גדול לשכינה הקדושה, ונכתבים מיליהם למעלה.

חיבה יתירה נודעת לאותם הבאים ראשונים ממש, וכמו שכתב בן יהודע (מס' ברכות דף ה ע"א) וז"ל, כדי שיזכה וימנה עם עשרה הראשונים. צריך להבין מי מונה אותם, והיכן נמנים. ונ"ל בס"ד עפ"י הידוע שכל מצוה שיעשה האדם למטה המלאך מכריז למעלה הבו יקר לפלוני, ודעיד עובדא דא, כדי שהצדיקים ישמעו ויברכו אותו. ולהיפך בעבירות מכריזין על רשעים כדי שישמעו ויקללו אותם. לכן במצוה רבה כזאת ודאי עושים הכרזה כי אלו העשרה ראשונים על ידם תשרה שכינה, וא"כ בראשון יכריזו 'הבו יקר לה' שהיה ראשון מעשרה ראשונים, ועל השני יכריזו שהיה שני, וכן על השלישי, עד סוף העשרה כולם, וכיון שמכריזין על השני שהיה שני גם הראשון מתברך עמו, יען שאם לא הקדים זה להיות ראשון, איך היה זה נעשה שני, וכן על זה הדרך, נמצא הוא נמנה עם כולם, דהוי כאילו מזכירים אותו, ומונים אותו עמהם.

הרמ"ק בספרו אור יקר (פר' יתרו שער ה' ס"ג, ופר' נשא ס"ה) מבאר ביתר ביאור למה הראשון ראשון קודם לנטילת שכר, וכה כתב, 'בבית הכנסת מצויה שכינה, ושכינה שורה על הנכנסים להתפלל בבית הכנסת, וכיון שהיא בעלת עשרה אברים ראשיים שהם עשר ספירות אינה משתלמת ואין המרכבה תמה עד בא עשרה לבית הכנסת, וכל אחד ואחד מהם כפי מה שהם נכנסים כך נזכרים באברים העליונים כיצד ראשון שני ושלישי הם בראש, והם שלשה ראשונות (כתר חכמה בינה), רביעי חמישי שתי זרועות והם חסד גבורה שבה, שישי קומתה - תפארת, שביעי ושמיני שתי ירכותיה (נצח והוד - תרין ירכי קשוט), תשיעי ועשירי הם בסוד יסוד ומלכות, ולפיכך כל דאשלים לעשרה קדמאי דבי שכינתא נוטל אגר כולהו מפני שאלו עיקר במרכבה, והבאים אחריהם נטפלים אליהם, ואינם חוץ למרכבה ח"ו אלא הם בסוד איברים פרטיים ענפים לאברים כעין אצבעות לזרועות וכגון עיניים אזנים וכיוצא בראש, אמנם אינם ראשיים כעשרה הראשונים, והיינו שכר כולם שהוא הראש להם והם כענפים לו, עכ"ל. ובעין זה כתב ג"כ בספרו תומר

דבורה (פרק א' מדה ד' - לשארית נחלתו) עיי"ש.

וכן כתב רביה"ק מקאמארנא זי"ע בשולחן הטהור (סי' צ"ט ס"ו), 'הראשון שנכנס לבית הכנסת לתפלה, וכן לכל דבר שבקדושה, שכרו הרבה. אם אי אפשר, על כל פנים יהיה מעשרה ראשונים לכל אסיפות דבר מצוה'.

המדבר דברים בטלים אינו נמנה מעשרה ראשונים

בזוה"ק שהבאנו לעיל (פר' פקודי) אחרי שהאריכו שם במעלת עשרה הראשונים, כתבו יוכדנין, כלא בעיין דלא יפתחון פומא במילי דעלמא. בגין דהא קיימי ישראל בשלימו עלאה, ומתקדשי בקדושה עלאה. [תרגום ללה"ק: ואז הכל צריכים שלא יפתחו פה בדברי העולם. משום שהרי עומדים ישראל בשלימות עליונה, ומתקדשים בקדושה עליונה]. גם בפר' ואתחנן (דף רס"ו ע"ב) הגדילו את הנמנים בין עשרה הראשונים, ובסוף דבריהם כתבו 'ומאן דאשתעי בבי כנישתא ווי ליה דאחזי פרודא. ווי ליה דגרע מהימנותא, ווי ליה דלית ליה חולקא באלהא דישאל דאחזי דלית ליה אלהא' [תרגום ללה"ק: ומי שמדבר בבית הכנסת, אוי לו שמראה פרוד, אוי לו שגורע מהאמונה, אוי לו שאין לו חלק באלהי ישראל, שמראה שאין לו אלוה, ולא נמצא שם.

ומבואר דכיון דמעלת עשרה ראשונים רבה ומתקדשים בקדושה עליונה, לכך צריכים הם להקפיד שלא לדבר דברים בטלים, ולכאורה משמע שתנאי הוא למעלה זו, וכן הביא בספר לית חן (מנטובה שיי"ז), 'יחנוך לנער על פי דרכו שישכים לבית הכנסת עימך, להיות מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכות, ויזהר שלא ידבר בבית הכנסת, ואם את הדבר הזה תעשה זכאה חולקיה וחולקך, כדאשכחנא בספר הזהרה'. **הראנו לדעת שכל המעלות שנאמרו על הבאים ראשונים לבית הכנסת, לא נאמרו רק על המקפיד שלא לדבר דברים בטלים.**

ונראה שכך היה גם דעת רביה"ק זי"ע בשולחן הטהור (סי' מ"ח ס"ג), וז"ל 'צריך להיות מעשרה ראשונים לבית הכנסת, מאותן המתפללים על כל פנים כל מלה ומלה בפה בלבד, אבל המדברים סרה בבית הכנסת, אינם בכלל זה'. הרי להדיא, שהמדבר דברים בטלים בבית הכנסת אינו נמנה בין עשרה הראשונים ואינו נוטל שכר עמהם.

וכבר מצינו לראשונים שהזוהרו את עשרה הראשונים שלא לדבר דברים בטלים, כמו שכתב הרא"ש באורחות חיים (אות מ"ב), 'זהו זהיר שתהיה מעשרה ראשונים ואל תדבר שיחה בטילה'. וכן משמע מדברי הרוקח (הל' תשובה סי' כ"ו) שכתב שיהמדבר בבית הכנסת וחביריו משבחים ומשוררים, קורא אני עליו הוי על כל שכיני הרעים (ירמיה יב, יד), כי ישרים דרכי ה' צדיקים ילכו במ פושעים יכשלו במ (הושע יד, ט), ולא נמנה עם חביריו ומאס לשבח קונו, עכ"ל. חזינן להדיא שהשח שיחה בטילה איבד זכותו מלהימנות בין עשרה הראשונים.

שער הצדיקים [ב]

ביטול לצדיק

נסיעה לצדיק מתוך ביטול מוחלט

ויקצף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן הנוותרם לאמר' (ויקרא י, טז). 'הנוותרם' חסר יו"ד [הרומז לחכמה], שעשו עצמן שיריים ונותר, בלתי חכמה ודעת, נגד משה רבם, ונתבטל מהם כל חכמתם מפני כבוד רבם. (היכל הברכה ויקרא דף עה ע"א)

לשמוע באמונת חכמים ובהכנעה גדולה בלי שום הכרעות

ולשמר חקיו ומצותיו ומשפטיו ולשמע בקלו' (ויקרא כו, ו). 'ולשמע' חסר וא"ו, 'בקלו' חסר וא"ו, כבר נתבאר הרבה ענין שמע חסר, לשמוע באמונת חכמים, ובהכנעה גדולה, בלי שום הכרעות לכאן, אלא באמונה פשוטה. (היכל הברכה דברים דף קסד ע"א)

כשמקרב עצמו לצדיק צריכין להיות בביטול והכנעה אין ממש

מעשה היה בימי איש אלקים הגאון אלקי מורינו ורבינו דוב [ממעזריטש], שנתקרב אליו איש אחד עשיר מופלג, וירד מנכסיו ונעשה עני, ושאל לו הסבה, והשיב עד כאן עמדת בצפון, וכשקרבת עצמך להפיק חכמה, נכנסת לדרום ונתרחקת מצפון וירדת מנכסין.

ובאמת הקדוש רבינו מרוב ענוה שלו השיג כך, כי באמת כשמקרבין עצמו לצדיק, צריכין להיות בביטול והכנעה, אין ממש, ובהאבה גדולה, ושם במידת 'אין' לית שמאלא בההוא עתיקא, כולא ימינא, והצפון והדרום כלולין יחד עד אחד, כי שם האחדות הגמור, יכולין להמשיך עושר וחכמה מאחדות הפשוט, וזה העשיר לא נתבטל במדת 'אין' לפני רבינו הקדוש, ולכך ירד מנכסיו, ורבינו מרוב ענוה שלו, כידוע גודל ענוה שלו, לא אמר לו זה אלא ברמז.

(היכל הברכה במדבר דף ה ע"ב)

אי אפשר לצדיק לומר תורה אלא כשהשומעין דבריו נכנעים הם נכנעים

אי אפשר לצדיק לומר תורה אלא כשהשומעין דבריו הם נכנעים וחפצים לקבל בתשוקה, אבל כשיש להם גאוה טוב השתיקה כי 'כן נותן לכסיל כבוד' (משלי כו ח). (זהר חי ח"ד דף רעט ע"ב)

אותן שעבדו לבעל ולאשרה בימי ירבעם, עיקר תיקון שלהם הוא ביטול לצדיק

כי ידוע באמת כי אותן שעבדו לבעל ולאשרה בימי ירבעם, והיה עיקר תיקון שלהם להיות נכנע לצדיק אמת שביער עבודה זרה וגאווה וגדלות מלבו, משורש דוד ואחיהו השלני ורבי שמעון בן יוחאי ומרן האר"י, ואשרי למי שמדבק עצמו באמת לצדיק אמת, ויזכה למדריגות ורב טוב.

(נוצר חסד פ"ו מ"א אחדות אות י)

אוד שבעת הימים

אמ"ק כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בתורתו של הבעש"ט הקדוש

בעש"ט עה"ת פר' בראשית, אות קלד-קלז

אות קלד

לייחוד שמו עם שמות הקודש

קלד. המקובל אצלנו מרבתינו, אשר עיקר נפש והנשמה הוא שמו של האדם, דהיינו כח הצירוף אותיות שמהן מורכב שמו, ולפי זה יכול לידע את העבודה המוטלת עליו אשר בא לתקן בזה העולם, וכח היחוד אשר צריך ליחד את שמו עם שמו ברוך הוא וברוך שמו, וכן קבלתי בשם הבעל שם טוב, והוא דבר ידוע ומפורסם בתפילה, וביחוד בתפילה על החולים וכל צרה שלא תבוא על האדם, הוא בהזכיר שם החולה ולעשות היחוד בשמו, להמתין הדין האחוז באותיות שמו, ולעשות מן שם אלהים או ארנ"י וכיוצא אשר הדינים הם ושלוש יונקים מהם, לעשות מהם שמות הוי"ה או אהי"ה שמות הרחמים, והכל על ידי צירופי אותיות, הידוע לבעלי עבודה היודעים לרצות את קונם בלבם ובנפשם, כאשר שמענו וראינו מפעלות תמים דעים ברוך הוא וברוך שמו, ואין להאריך בזה למביני מדע כי סוד גדול הוא זה וראוי להעלימו בכתב, ויש לזה סמך בזוה"ק בכמה מקומות, אשר שם שמות (תהלים מ"ו, ט'), שמות ודאי, דהא שמא גרים לכולא וכו' דכאן אינו צדיקיא דרשימין ברשימו הגושפנקא דמלכא למיהוי בשמיא רשימין, ועיין שם: (עטרת צבי בזוה"ק ויצא דף קנ"ג ע"ב)

מהות האדם היא הנשמה שבקרב הנקראת צלם הוי"ה והיא נרמזת בעצם שמו של האדם, ורק חלק קטן מהנשמה נכנסת לתוך הגוף, וכאשר מזכירים את שם האדם מתוך דביקות אלוקית, נוגעים בשורש נשמתו העליונה שמשפיע לו חיות, ומקבל תוספת חיות וכח אלוקי מהנשמה העליונה הנמשכת מהאור אין סוף ב"ה. וזה ענין קריאת פתקא דרחמי הנקרא קוויטל שהיו הצדיקים מוצאים בשם האדם רמז להמתקת הדין והמשכת הרחמים ע"י הגימטריא או חילופי וצירופי אותיות וכיוצא ב"ה.

ויש להסמך מה שכתב בספר כתונת פסים (דף מ"ז ע"ב) וז"ל: שמעתי ממורי שהקשה הרמב"ן, והכותב בפרק ה' דברכות זכרו בשם רב חסדאי וכו', בענין תפילה, שנשנתה גזר דין על ידי תפילה מרעה לטובה, וכי יש שינוי רצון לפניו יתברך שמו, בשלמא אם האדם מתפלל עבור עצמו, אז יש לומר מאחר שהאדם משתנה מרעה לטובה גם גזר דינו משתנה מרעה לטובה, מה שאין כן אם אחרים מתפללים עבורו קשה כנ"ל, ותירץ בשם מורו שהתפילה הוא למתק דין המלכות הנקרא דין בשורשו בבינה וכאשר מתפלל עבור חבירו בזה האופן אז מקשר אותו למעלה בשורש והוא אדם אחר לא זה הראשון וכו', וביאר הוא ביותר, דנודע דגזר דין הוא טיפה ברחם המלכות, והוא אותיות כמו שאמרנו בש"ס (ברכות נה). יודע היה בצלאל לצרף אותיות שנבראו בהם שמים וארץ וכו', ובדאי אין המלך עצמו עושה דין באחרים, כי אם שמצוה לשליח, על ידי תיבות צירוף, המשמיע מה גזירה גזור עליו, ויכול השליח לעשות בראשי תיבות של הגזירות שגזר, באופן דמשמע בענין אחר, והנה הצדיק שלוחא דמטרונתא היודע למתק הדינין בשורשן לקשר הטיפה שבמלכות אל הבינה

ונשתנה לענין אחר והבן, ודברי פי חכם חן. ובפרט כאשר מייחדים את שם האדם עם אחד משמות הקודש, מייחדים ומחברים בזה את שורש האדם אל הכח האלוקי הטמון בשמות הקודש.

וגם יחוד פשוט שמצרפים אותיות שמו לשם הוי"ה, אע"פ שאין זוכים להתדבק בעצם האור, אבל עצם השם יש בו כח, וזה פועל להמשיך עליו תוספת קדושה יתירה, אך כאשר מכוין את המשמעות הפנימית השמות הקדושים הרי זה פועל עליו הרבה יותר.

וכגון שם 'אהי"ה' רומז על בינה, ושם 'אדנ"י' רומז על מלכות, ושם 'הוי"ה' רומז על ז"א שהוא המידות העליונות המנהיגות את העולם.

והביאור בכך הוא פשוט, דהנה המושג 'בינה' הוא להתבונן על דבר שהולך להיות קיים, אבל לאחר שכבר בא לידי מעשה כבר אין מה להתבונן. וזהו משמעות שם 'אהי"ה', כאדם האומר 'אהיה כך וכך', וכדאיתא בזוה"ק (ויקרא יא). 'אנא זמין לאתגליא'.

ועל דרך זה לענין שם הוי"ה, שמהווה את כל העולמות על ידי המידות הקדושות, והוא היה הוה ויהיה יקיים לעולמי עד. וכן שם שד"י, רומז על ענין הצמצום, שאמר לעולמו די.

וכאשר מתחבר אל המשמעות הפנימית של השמות הקדושים יכול לעשות את היחוד גם בלי חיבור אותיות, אלא גם במחשבה, שמצרף את אותיות שמו אל השם הקדוש.

וגם אותיות שמו אינן אותיות בעלמא שנעשו בדרך הסכם, אלא כל אות יש בו כח אלוקי, כל אות היא כח ואור כדאיתא בספר יצירה, ואינה דומה אות לאות, כי כל אות יש לה כח מיוחד בפני עצמה.

וכאשר מצרפים את שם האדם אל אחד מהשמות הקדושים זה מביא אותו להשתוקקות להתבטל אל הכח האלוקי המחיה אותו, כי השמות הקדושים יש בהם כח גדול וכאשר מתבודדים ומתבוננים בהם זמן רב, אפשר להגיע על ידם לדביקות עצומה.

אות קלה

כל אחד מישראל עסק עבודתו הוא לפי שמו

קלה. כל אחד מישראל עסק עבודתו הוא לפי שמו, וכגון אדם שנקרא יהודה עבודתו לעסוק בהודיה ותפילה והכנעה וידוי, או אדם שנקרא שלום עבודתו להרבות שלום בינו לבין עצמו ובין קונו ובין חבירו, או אדם שנקרא אלעזר עבודתו לעזור לאנשים, ואדם ששמו אברהם צריך להרים את עצמו ואת אחרים ולהרבות בחסד ונתינה והתפשטות, ואילו יצחק הוא צמצום וגבורה, ויעקב הוא תפארת ואמת, וכמו שאמר הבעל שם טוב ז"ל על פסוק וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו: (דברי שלום בדרוש לחנוכה, פינחס דף נ"ח ע"ג)

זה לשון התיקונים: תא חזי אדם הוה ידע כל מלאך ואופן וחייה ושרף כל חד דהוה ממונא על שליחותיה והוה ידע כל שמא דכל חד דהוה כפום שליחותיה

והכי הוה קרי ליה [תרגום: בא וראה, אדם היה מכיר כל מלאך ואופן וחייה ושרף, כל אחד שהיה ממונה על שליחותו, והיה יודע כל שם של כל אחד שהיה כפי שליחותו, וכך היה קורא לו].

אות קלו

שם אדם הוא עצם חיותו

קלו. ויקרא האדם שמות לכל הבהמה ולעוף השמים ולכל חית השדה. ידוע לנו ממרן הבעל שם טוב ששם אדם הוא עצם החיות, וכל הבהמות ועופות וחיות לפי ערך ניצוצי אותיות התורה כך שמו, והוא נשרש בשר שלו עד עדי עד, בשורש השרשים, כגון נשר מושרש במרכבה העליונה, והבן, ועיין בתיקונים (תיקון נו צא): שקרא אדם שמות גם לכל חיות הקודש ומלאכי עליון לפי שרשם בספירות העליונות, ולפי שורשו בספירות כך שמו, ואדם הראשון ראה את שורש השרים והספירות העליונים של כל יצור בעולם, ולפי זה קרא את שמו: (היכל הברכה בראשית דף נ"ד ע"א)

אות קלז

נשמת הבעש"ט לא היתה בפגם עין הדעת

קלז. ותתן גם לאישה עמה ויאכל. קבלה ביד הצדיקים שהבעל שם טוב ז"ל היה מאותן הנשמות שנסתלקו וברחו קודם חטא עץ הדעת, ולא טעמו מעץ הדעת כלל [עיין בקונטרס מאירת עינים (אות ע"ב) שצפה הבעל שם טוב לעלות בסערה כמו אליהו וכו' ונראה ברור דהיינו בשביל הך דהכא לפי שידע שנשמתו לא טעמה מעץ הדעת היה יכול לפטור ממיתה, וקל להבין]. וענין הסתלקות הנשמות קודם חטא עץ הדעת, נמצא בספר שער הגלגולים עיין שם, ושם איתא שיש בחינת זיהרא עילאה שנסתלקה מאדם הראשון ע"י פגם עץ הדעת, ויש נשמות ששורשם מזיהרא עילאה כגון חנוך ואליהו הנביא ועוד יחידי הדורות: (בית אהרן ברמזי אבות ממהר"א ז"ל)

זה לשון שער הגלגולים (הקדמה לו): שרש זיהרא עילאה דאדה"ר, זיהרא עילאה דאדם, חנוך, יוסף, יהושע ן' נון, אחיה השילוני, אלישע הנביא, יהושע בן פרחיא, ר' יהושע בן חנניא, ר' ישמעאל בן אלישע כ"ג מצד הרוח, אלישע אביו מצד הנפש. ר' יוסי בן קסמא, ר' חנינא בן חכניא, יערשיה בספר דברי הימים, ר' הושעיא רבה, ר' הושעיא זעירא דמן חבריאי, רב הושעיא, ריב"ל, רב יחזקאל אבי רב יהודה, רב יימר בר שלמיא, שבחת בריה דרבינא, רב חנינא סבא, רב עינא סבא, רב עזריא סבא. רב יהודאי גאון, רב שר שלום גאון, רבינו ישעיה הראשון והאחרון. עכ"ל.

ענין עץ הדעת' הוא הבלבול והערבוב בין טוב לרע, ומי שדעתו צלולה ואין לו שום ערוב, אלא רואה הכל כאלוהות מוחלטת בלי רע ופירוד והסתר, אזי נשמתו משורש אדם הראשון קודם שאכל מעץ הדעת שאז עדיין לא נתערבה בו זוהמת הנפש.

הרה"ק רבי אברהם מרדכי מזאלאשיץ זיע"א נכד רביה"ק ה'היכל הברכה' זיע"א

מגזע אראלים ותרשישים

בת יחידה היה לו לרביה"ק ה'היכל הברכה' זיע"א, ושמה הינדא שרה, שנולדה לו בעיר פינטשוב בהיותו סמוך על שולחן חותנו הרה"ק רבי אברהם מרדכי מפינטשוב זיע"א. בעת לידתה היה אביה - רבינו מתאבק בעפר רגלי הרה"ק רבי אברהם יהושע העשיל מאפטא זיע"א, וכפי שסיפר רבינו במגילת סתרים, 'ונסעתי למזיביז, אל מורי ורבי הרב הקדוש איש אלקים רבינו אברהם יהושע העשיל, ובימים אלו נולדה לי בתי הצנועה הצדקית והחסידה מרת הינדא שרה תחיה, וחזרתי לביתי', ומסיים רבינו שאז 'היה לי ימים טובים ומאירים מהארות נפלאות'.

כשהגיעה לפרקה, עבר פעם רבינו דרך העיר קראקא, וראה את הבחור המופלג ר' מנשה יעקב קלינבערג, וחזה ברוח קדשו שהבחור העובר לפניו הוא הזיווג מן השמים עבור בתו, ע"כ הלך אל בית אבי הנער ה"ה הרב רבי הלל חנוך [בן הגה"צ רבי אברהם זצ"ל אבד"ק ברוגל, בן הגה"ק רבי הלל דייטש מקראקא], ואמר לו, בנך זה מוצא חן בעיני והייתי לוקח אותו לחתן לבתי שתחיה, כמובן שאביו הסכים, ורבינו לקחו לחתן לבתו, ולאחר איזה זמן באו בברית הנישואין שהתקיימה בעיר קאמארנא, ונשאר החתן סמוך על שולחן חותנו. ונולדו להם הבנים הדגולים הרה"ק רבי אברהם מרדכי מזאלאשיץ זיע"א, והרה"ק רבי אלכסנדר צבי זיע"א אבד"ק סוואליווא, וכן בת אחת אשת הרה"ק רבי אפרים לברטוב זיע"א.

הרה"ק רבי אברהם מרדכי נולד בשנת תר"ב לערך, ונכנס בבריתו של אאע"ה על ברכי זקינו הגדול רביה"ק זיע"א, ונקרא שמו בישראל 'אברהם

מרדכי' ע"ש חותן זקינו הרה"ק רבי אברהם מרדכי מפינטשוב זיע"א. מיום לידתו לא מש מאהל זקינו, על ברכיו נתגדל, ואצלו נתחנך.

בגיל שש עשרה בא בברית הנישואין עם הרבנית רייזא ע"ה בתו של הרה"ק רבי יעקב משה סג"ל ראטטענבערג מסקאליע זצ"ל.

חיבת הקודש

נתחבב ביותר על ידי זקינו שהחשיבו והעריכו מאוד, וסמך עליו בהרבה מענייני הבית, ואף מסר לו את כתיב יד אביו רביה"ק רבי אלכסנדר סענדר זיע"א, בכדי להדפיסם, ויחד עם אחיו הגדול רבי אלכסנדר צבי הוציאו לאור והדפיסו את ספר זכרון דברים, וז"ל רביה"ק בהקדמת הספר, 'וכעת נתעורר רוח טהרה בנכדיי, הנעימים עלי ביותר, הלא הם, הרב הגדול, החריף ובקי, מלא תורה, ונעים עלי ביותר, מוהר"ר אלכסנדר צבי, אב"ד דק"ק וואלאווע וגלילות מיידאן מארמארש. והשני הנעים עלי ביותר, הרב המופלג, ירא שמים באמת ומלא חכמה, מוהר"ר אברהם מרדכי. והתעוררו לדפוס ספר זה של אבי, וברכתי להם בכל הברכות שבתנ"ך, ומסרתי להם במתנה גמורה...'. וגם כאשר הדפיס רביה"ק את ספרו 'היכל הברכה' שלחו לבית הדפוס שבלעמבערג כשהוא סמוך עליו שישגיח על ההדפסה שיעשה באופן המשובח ביותר.

ולחיבתו הגדולה שרחש אליו זקינו, אף כתב דבר תורה משמו בספרו 'אוצר החיים' (דברים דף קו ע"ב), 'ואמר לי נכדי המשכיל אברהם מרדכי בן בתי תחי' שזה סוד...'. ומסיים ש'הם דברי טעם של ילד חכם'.

את מרן הבעש"ט הק' זיע"א. לאחר פטירת רביה"ק נסע הרה"ק רבי אברהם מרדכי להסתופף בצלו של הרה"ק ה'דברי חיים' מצאנז זיע"א, נכנס לקבל ברכת הקודש והושיט לו קוויטל, ושינה הרה"ק מצאנז ממנהגו והורה לו שיקרא בעצמו את הקוויטל, בסיימו אמר לו הרה"ק מצאנז, קראת יפה מאד, עכשיו לכו ותקראו את כל הקוויטלעך. מצאנז עשה דרכו לטריסק, לבית מדרשו של הרה"ק ה'מגן אברהם' זיע"א, ואף בהיכלו כיבדוהו עד למאד.

פועל ישועות בקרב הארץ

בחזרו מטריסק לעבר ביתו שבעיר קאמארנא עבר דרך זאלאשיץ, שם התגוררו רבים מחסידי המגיד מטריסק, והפצירו בו לקבוע משכנו בעירם, ולכונן שם את בית מדרשו, באמצע הדו"ד פרצה אשה אחת בבכיות וצעקות לאמר, רבי הושיעני, וסיפרה שאירעה מפולת בעיר וכיסתה שני ילדיה, ואמר, אם יהיה אלקים עמדי, ותפלתי תקבל להציל הילדים ממות, הרי זה סימן מן השמים שאקבע את דירתי בזאלאשיץ, וכן היה אחר זמן קט חזרה אם הבנים כשהם בריאים ושלמים. ואכן קבע איתן מושבו בעיר זאלאשיץ. מני אז הפך ביתו לתל תלפיות, ורבים נהרו אליו לקבל הימנו עצה ותושיה, ונתפרסם כבעל מופת, ופעל ישועות בקרב הארץ.

לאחר זמן גזרו השלטונות שכל מי שהוא אזרח אוסטריא צריך לעזוב את המדינה, וע"כ עזב את ביתו ותקע אהלו בעיר קראקא שבפולין, ושם פתח מחדש את חצירו, ושמו הגדול נתפרסם עד למאד.

הסתלקותו

ביום י"ט מרחשוון שנת תרע"ח נסתלק לבית עולמו, ונטמן בבית החיים בקראקא, ושם נספד מרה ע"י הגאון רבי פנחס אליהו דעביצער זצוק"ל ראב"ד קראקא, ונדפס בספרו גבעת פנחס (דף יד ע"ב - טו ע"ב).

השאייר אחריו זרע ברך ה', בנו הגדול הרה"ק רבי זיידא משה חיים קלינבערג זצ"ל הי"ד מקשישוביץ [הסמוכה לקראקא], בנו השני אשר מילא מקומו הוא הרה"ק המפורסם רבי שם קלינבערג זצ"ל הי"ד מזאלאשיץ, ובתו הרבנית פריידל, אשת רבי מנחם נחום אפרים לברטוב. גם נשאר אחריו חיבוריו 'אלפי מנשה' עה"ת ועלי זית' על התיקונים.

על זאת שבחו אהובים

בגיל דינה ובהודו נגשת נלכבה, לבינו הומה בקול צהלה, בשמחה הגדולה השוריה במען יחידו, מסוד בכל לב ונפש חפצה רבות בשנים אל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, מופלג בתורה ויראה טוהרה, עושה חסד לאלפים, טוב ומטיב לכל, שמו מפארים בכל מיני תהילה

הרה"ג רבי מאיר נתן קעסלער שליט"א

לרגל נישואי בתו רחמה תחי' עב"ג החתן חיים מאיר פעלד'היים הי"ו

והברכה אחת לאביו החשוב והנכבד, לעומתו משבחים ואומרים, כבוד שמו מפארים, עמוד הצדקה והחסד, בענה עולמת של תורה ויראה והסדרות, מלא מדע אוצר תבונה, נבנה משכמו ולמעלה, ותק חסד ויושב כישיבה, לשמו נאזה תהילה

הגה"ח רבי משה קעסלער שליט"א

יש ה' חסדו מהיכל הברכה ואוצר החיים שיזכה ללוות רוב נתי וקדושה מכל יצ"ח בארצות רבות"ק יתעלמן באשר ועושר ורדוהת הדעת וכל טוב מתוך רוב שמחה ונחת